

РОБЪРТ СИЛВЪРБЪРГ НЯКОЙ Е БИЛ ТУК

Превод от английски: Стиляна Петрова, 1991

chitanka.info

1.

Взиир попадна случайно на борда на кораба, който се отправяше на Земята. И през ум не му минаваше да прекара Празника на Обновяването на влажната и мрачна планета, каквато му изглеждаше Земята. Но Взиир се намираше в онази неуправляема сомнамбулична фаза, която е характерна за неговата раса в началото на зимата. А това значеше, че тялото му може да бъде видно от земен жител, толкова беше близо до спектъра на възприятието на човешкото око. Разбира се, само много наблюдателен земен жител можеше да види Взиир, но и той трябваше да знае накъде да гледа. Обаче астронавтът, който отговаряше за товаренето, не обърна никакво внимание на малкото топчесто лилаво-кафеникаво облаче, а точно така изглеждаше спящият Взиир. И контейнерът беше натоварен в трюма.

Астронавтът делово обходи редиците на контейнерите, още веднъж провери пломбите и етикетите, потупа с длан по блестящите стоманени стени на петия от вратата контейнер, където спеше невидимият пътник, и се запъти да затвори шлюза на товарното отделение.

Взиир също не знаеше къде се намира, докато в отделението не започнаха да помпат въздух на планетата Земя, чийто кислородно-азотен състав беше чужд на Взиир. Всъщност той беше в метаморфична фаза, затова пренастройката на външните му обвивки спрямо тези газове не отне много време.

Следващото нещо, което предстоеше незабавно да бъде направено, беше да се задействат вътрешните сканиращи органи, така че да могат да подават информация за околните условия по всички спектри на възприятието, което също беше направено без особени усилия.

Като се огледа внимателно, Взиир разбра:

— че се намира в голямо тъмно помещение, запълнено със солидно количество сандъци и контейнери, пълни с минерали и

селскостопански продукти от неговата планета, което не представляваше никаква ценност за него;

— че помещението, в което се намираше, е заобиколено от двойни стени от твърда сплав;

— че зад външната стена нямаше атмосфера — беше космическо пространство;

— че помещението, в което се намираше, е долепено до други помещения и че всичко това се движи в междузвездната пустош с все по-увеличаваща се скорост;

— че той, Взиир, се намира на междупланетен кораб, който се отдалечаваше стремително от неговия свят, и че разстоянието между кораба и планетата вече десетки пъти надвишаваше диаметъра на планетата и че това разстояние се увеличава катастрофално;

— че той не ще може да излезе от кораба и да се върне на своята планета, независимо от това, че се намира на стадия на метаморфозите;

— че ако не успее да се договори с екипажа на кораба да го върнат на родната планета, му предстои дълго и опасно пътешествие до планетата Земя, където животът му ще бъде в най-добрия случай непоносим и където на всяка крачка ще го преследват опасности. Той ще бъде откъснат от жизнения ритъм на своята цивилизация. Няма да може да участва в Празника на Обновяването, ще изпусне Свещеното Затъмнение. Той няма да присъства през следващата пролет на Празника на Пробуждащото се море. И още хиляди важни дреболии, които лежах в основата на живота на Взиир и неговите съплеменници.

Взиир отвори всичките канали на възприятието си и се опита да осъществи контакт. Земните жители отдавна бяха започнали да посещават планетата на Взиир, само че по-рано не му се налагаше да осъществява контакт с тях.

Сега обстоятелствата се стекоха така, че Взиир на всяка цена трябваше да влезе в контакт с хуманоидите. Като извади мъглявите мустачки на рецепторите, Взиир се отправи да търси следи от интелектуална дейност на хуманоидите.

Ето! Електрическа дейност, затворена в костна сфера — мозъкът. Мислещият, зает с работа мозък. Но мозъкът беше заобиколен от стена, през която Взиир не успя да си пробие път, както и да се

опитваше. Това го накара да бъде нащрек и го разтревожи. Какви бяха тези същества, мозъкът на които беше заключен за един най-обикновен контакт?

Взиир продължаваше да търси. Още един мозък — затворен. И още, и още. Всички те бяха затворени за контакт. Взиир почувства приближаването на паниката. Веществото, от което се състоеше Взиир, започна да пулсира, енергийното му ниво спадна до видимия спектър. Взиир беше дотолкова обезкуражен от безуспешните опити да установи контакт с хуманоидите, че за известно време даже загуби сферичната си форма, разпадайки се на няколко лентовидни структури, които се крепяха заедно благодарение само на онова „АЗ“, което се наричаше Взиир. Накрая, като се справи с отчаянието, Взиир прие обичайната си сферична форма и още веднъж се огледа внимателно.

Корабът се беше отдалечил от планетата на Взиир вече на разстояние колкото половината от Слънчевата система. Сега нямаше никаква надежда за връщане, но въпреки всичко Взиир продължаваше с опитите да встъпи в контакт с хуманоидите, даже само заради някакво доказателство, че това е възможно.

И изведнъж — отворен за възприятие мозък! Мозък, незаобиколен от стена! Чудо! Радостен и възбуден, Взиир се втурна в този мозък.

„Изслушайте ме, моля! Нехуманоиден мислещ организъм по една нелепа случайност беше натоварен във вашия кораб. В психологично и биологично отношение този организъм не е приспособен да се намира продължително време в условията на вашата планета. Поднася си извиненията за нарушаване на графика на движението и моли да го върнете на родната планета, надява се, че тази молба е изпълнима. Разбирате ли ме?

Изслушайте ме, моля! Нехуманоиден мислещ организъм по една случайност...“

2.

Лейтенант Фолкирк беше тръгнал да си почива веднага след старта. Беше много навреме. Той отговаряше за натоварването, а работа имаше повече от достатъчно, за да не чувства краката си от умора.

Трябваше да провери най-старателно съдържанието на всеки сандък и контейнер, да оформи всички документи, да въведе в корабния компютър данните за теглото, спецификата, габаритите на стоките и още маса други дреболии. Сега обаче, когато корабът стартира от планетата и останалите членове на екипажа бяха плътно заети със сложните маневри около старта и излизането на изчислената траектория, той имаше възможност да се наспи до насита. Щом корабът стартира, лейтенант Фолкирк за цели шест часа се устрои в хамака. Някъде далеч отдолу двигателите на кораба се наежиха с гигантските игли на ослепителния пламък и засилваха кораба до скоростта на крайцерите, която щеше да бъде достигната още преди събуждането на Фолкирк.

Окончателно измъчен по време на товаренето, лейтенантът задряма... скоро е Земята... рейсът излезе сполучлив: трюмът е пълен, маса интересни минерали, много видове билки... и той заспа. Около половин час той се наслаждаваше на дългоочакваната отмора. Тялото му се отпусна, мозъкът си почиваше.

Докато не го навести един мрачен сън.

Наситенопурпурна слънчева светлина, гореща и мрачна. Нещо лепкаво се докосна до мозъка му. Той лежеше на широка бяла плоча наред опожарената пустиня. Не можеше да се помръдне. Дишането му стана затруднено. Възникна чувството за прекомерна тежест, която притискаше и смазваше костите му. Наоколо се движеха някакви смътни фигури с качулки, те се смееха, сочеха го с пръст и си говореха на непознат за него език. Кожата му се топеше и променяше структурата си, струваше му се, че иглички на таралеж са се забили във всяка пора на тялото му. Около него непрекъснато пламваха ярки

огньовете. Една гигантска пурпурна ръка, с пръсти, подобни на клещите на морски рак, се надвеси над лицето му. Кръвта пулсираше в слепоочията му със силата на стартов ускорител.

Той потрепери с цялото си тяло, с невъобразимо усилие вдигна ръка, хвана се за нещо и едва се надигна.

Отвори очи, събуждайки се целият мокър от студена пот, обезсилен и опустошен; в ушите му още кънтеше собственият му вик, изпълнен с болка и отчаяние. Командирът — лейтенант Родригес, го разтърсваше за раменете.

— Добре ли си?

Фолкирк се опита да отговори, но думите бяха изчезнали. Халюцинаторен шок, разбра той. Мозъкът е хвърлил всичките си резерви, за да се защити от халюцинацията. Опитният, трениран астронавт, какъвто беше лейтенант Фолкирк, бързо се справи с шокото състояние и дрезгаво отговори:

— Лош сън. Не кошмар, а чудо. Никога през живота си не съм имал сънища с такава интензивност.

Родригес се успокои. Не си заслужаваше да се вълнува особено заради един нощен кошмар.

— Може би ще вземеш едно хапче?

Фолкирк поклати отрицателно глава.

— Не, не си заслужава. И така ще се оправя.

Но споменът за кошмара още дълго продължаваше да го преследва. Мина повече от час, преди да може да заспи отново. Сънят му беше лек и повърхностен, сякаш мозъкът му беше нащрек, в очакване да се върне обратно странният и мрачен сън. До вахтата му оставаше още около час, когато го събуди сърцераздирателен вик в далечния ъгъл на каютата. Командирът, лейтенант Родригес, викаше в съня си. Сънуваше лош сън.

3.

Когато след месец корабът кацна на Земята и в пристанището за допълнителна обработка беше подложен на обикновената в подобни случаи процедура за почистване и обеззаразяване, всеки си получи своето. Външната обвивка на кораба беше почиствена с мощни струи, проектирани така, че да бъде унищожен всеки, даже най-малкият организъм, донесен от космоса. Екипажът в закрыта капсула беше доставен право в карантинния блок на космодрума. Едва тук, след многобройни очистителни процедури, те можеха да си свалят скафандрите. Въздухът и вътрешните помещения бяха подложени на шест различни степени на почистване и обеззаразяване, като се започне от вентилацията и филтрацията на въздуха и се стигне до едночасовата бомбардировка с неутрони във вакуум на целия кораб.

Всички тези процедури сториха на Взиир маса неприятности, даже и затова, че енергийните му ресурси бяха значително изтощени от отчаянието и безполезните опити да установи контакт с членовете на екипажа на кораба, доставил го на Земята. Сега той трябваше да се приспособява към всички тези уморителни режими, които непрекъснато следваха един след друг. Даже и най-добре приспособеният към адаптация организъм си има определени граници. Взиир се умори безкрайно и когато бяха завършени всички операции по обеззаразяването, той едва бе способен да анализира онова, което го заобикаляше.

Но ето че в трюма нахлу кислородно-азотна атмосфера и се установи постоянно налягане. След уморителната атмосфера на почистването, тази атмосфера даже се хареса на Взиир. Люкът на товарния отсек беше отворен, роботите започнаха разтоварването на контейнерите върху самоходни платформи. Взиир избра подходящ момент, извади няколко пипалца и се измъкна от трюма. Озова се на бетонния квадрат на космодрума, заобиколен с масивни сгради. На синьото небе сияеше жълто слънце, всичко наоколо беше залято от

инфрачервено излъчване, но Взиир бързо се адаптира към околните условия.

Той се справи даже с отчаянието, което го обхвана при вида на този уродлив, чужд свят, където той даже не можеше да установи контакт с нито един хуманоид. Какво да прави? Как да се върне на своята планета? Засега Взиир чувстваше само затворените за контакт умове на хуманоидите. Само от време на време той успяваше да проникне в открит мозък, но и тогава не можеше да установи истински контакт. Прогонваха го и мозъкът се скриваше зад стена, недостъпна за Взиир, сякаш мисловното му послание дразнеше хуманоидите.

Може би тук всичко ще е по-различно. Може би онези шестимата от кораба имаха слаби способности за мисловно общуване. Може би тук ще намери по-способни и по-подготвени за контакт хуманоиди. Може би. Може би.

Близко до изнемогата, Взиир пресече стремително космодрума и се насочи към сградата, в която усети голямо количество открити за контакт хуманоиди. Там имаше голям брой хуманоиди, мозъците на които бяха достъпни. След намирането на най-близкия такъв мозък Взиир внимателно се докосна до него с нервните си окончания и започна да предава отчаяното си послание:

„Постарайте се да ме разберете. Няма да ви причиня никаква вреда. Аз съм нехуманоиден мислещ организъм, озовал се на вашата планета при неблагоприятно стечение на обстоятелствата. Помогнете ми да се върна на родната планета!...“

4.

Кардиологичното отделение на болницата към Лонг-Айлъндския космодрум се намираше на първия етаж на масивна сграда. Както винаги, болницата беше пълна с пациенти — мнозина понасяха все още зле космическите пътешествия, болшинството от пътниците на космическите лайнери бяха хоспитализирани тук, на космодрума, за тяхно добро; и кардиологичното отделение не страдаше от липса на пациенти.

В същото време тук се лекуваха дванадесетина души с различни по степен инфаркти, около десетина — след операция на сърцето, освен това имаше пет души, които чакаха за операция на мозъчното подкорие и десетина-дванадесет — с различни сърдечно-съдови заболявания. Голяма част от пациентите се намираха в поле с понижена в една или друга степен гравитация в зависимост от заболяването. Само оздравяващите бяха при обикновено земно притегляне, за да работят с пълно натоварване отремонтiranите им или съвсем нови сърца. Болницата на Лонг-Айлъндския космодрум се ползваше с прекрасна репутация и имаше най-ниската смъртност сред заведенията от този вид в Западното полукуълбо.

Кончината на двама пациенти за една сутрин беше удар за целия медицински персонал на болницата.

В 09:07 на контролното табло на отделението светна червен надпис „Летален изход“ срещу фамилията на мисис Малдонадо, 87-годишна, след имплантация на сърце, до този момент чувствала се добре. Тя беше постъпила в болницата със сърдечна недостатъчност, връщайки се от пътешествие в района на Титан. Предвид възрастта ѝ, не започнаха да отглеждат за нея ново сърце, а просто го замениха с изкуствено и в течение на две седмици всичко вървеше добре. Сведения за състоянието ѝ постъпваха по телеметричната мрежа към главното контролно табло на болницата: кръвно налягане — нула, пулс — нула, дишане — нула. Нула, нула, нула. Лентата на електроенцефалограмата показваше активно покачване на нервната

дейност две минути преди леталния изход. Реанимационната апаратура, поставена до кревата на мисис Малдонадо, заработи доста преди пристигането на дежурната група лекари, но всички усилия на хората и послушните умни автомати не можаха да върнат живота на нестарата още жена. Едновременното поражение на големите мозъчни полукълба направи невъзможна реанимацията.

В 09:28 настъпи втората смърт. Внезапно умря мистър Гинес, на 51 години, прекарал операция преди три дни — имаше запушване на мозъчни кръвоносни съдове. Операцията мина прекрасно. Пациентът се чувстваше добре. В момента на смъртта той, както и мисис Малдонадо, спокойно спеше в своята болнична стая. След това последвал внезапен скок в мозъчната дейност, бяха поразени големи участъци от двете мозъчни полукълба. Реанимационната апаратура не можеше с нищо да му помогне, въпреки че беше направено възможното, разбира се. Електроенцефалограмата с характерното покачване поразително приличаше на електроенцефалограмата на мисис Малдонадо.

— Всичко изглежда така, сякаш някой се е промъкнал на пръсти към тях и е изплашил двамата до смърт — каза един от лекарите, разглеждайки данните от регистриращата апаратура, при което посочи с пръст високия пик, зарегистриран от електроенцефалограмата в момента на смъртта на двамата пациенти. — Или като че ли са имали необикновено „жив“ кошмар, с който не са могли да се справят. Но нали не е имало шум в нито една от стаите? И още, кошмарите — това нали не е инфекция, която може да се предава?

5.

Доктор Питър Мукхерджи, ръководител на отделението по невропатология, току-що бе започнал визитация в своето отделение, разположено на шестото ниво на болницата, когато в наушника на преговарящото устройство прозвуча безупречно вежливият, лишен от интонация глас на диспечера робот:

— Отговорете, моля, на карантинния блок. Веднага отговорете на карантинния блок. Веднага отговорете на карантинния блок.

— Те могат да почакат. За мен това е най-напрегнатото време на работния ден и...

— Молят ви *незабавно* да отидете в карантинния блок.

— Слушайте, на мен сега ми предстои сеанс по телепатия с девойка, която се намира в състояние на кома вече няколко години. Аз съм единствената ѝ връзка с целия свят. И ако не проведем сеанса навреме...

— Доктор Мукхерджи, Вие сте длъжен *незабавно* да отидете в карантинния блок.

— Защо ли им е потрябвал на тези карантинници невропатолог, и то така спешно? Дайте ми възможност да проведем сеанса с това момиче и след около четиридесет и пет минути ще мога да посетя карантинното...

— Доктор Мукхерджи...

Да се спори с машината беше безполезно. Мукхерджи потисна растящото раздражение и като въздъхна, се отправи към карантинния блок. Избухливостта, любовта към острите подправки и телепатичният талант бяха фамилна черта на много поколения Мукхерджи. Все още в лошо настроение той набра своя код, извика Главния компютър и внесе промени в работния си график.

— Трябва някак си да отделя половин свободен час. Нещо изключително се е случило в карантинния блок. Но ти нали знаеш за това?

Главният компютър, по принцип, не беше лошо момче, той даже се погрижи да предостави на доктор Мукхерджи спешно едноместно ролербъги, пристигнало на изхода в същата минута, когато Мукхерджи се появи на прага на Главния корпус. За някакви си три минути ролерът достави доктор Мукхерджи през целия космодрум до карантинния блок, като не му даде време окончателно да се справи с раздразнението. Сканиращото устройство, вградено във вратата, хладнокръвно преглътна жетона му и съобщи с безразличен глас, че доктор Мукхерджи го чакат в палата №403.

Зад вратата под № 403 Мукхерджи откри ординаторска зала, разделена на две секции. Отдалечената секция принадлежеше към сградата на карантинния блок, втората секция, преградена с масивна прозрачна стена, беше предназначена за посетителите на карантинния блок. Зад прозрачната стена, на твърди кушетки, в напрегнати, неуютни пози бяха се разположили шестима астронавти с посърнали лица. Пред стената нервно крачеха трима сътрудници на карантинния блок. Раздразнението на Мукхерджи малко поспадна, когато видя, че един от карантинните работници е негов стар приятел от колежа, японецът Ли Накадаи. Те доста често се срещаха в закусвалнята тук, в болницата, но напрегнатата работа понякога ги разделяше за месец и повече.

Накадаи веднага премина на въпроса.

— Питър, случвало ли ти се е да чуеш за епидемия от еднакви нощни кошмари при различни хора?

— Какво? Какво?

— Тези момчета преди няколко часа се завърнаха от рейс до звездата Нортон. Физическото им състояние е наред — пет десетки, и аз щях да ги пусна от карантината, ако не беше забавната история с тези кошмари. При всички тях има ярко изразено нервно изтощение, което, както те казват, се дължи на почти месечно бодърстване. На практика цял месец момчетата почти не са спали. Причината вероятно е в това, че веднага щом някой от тях заспивал, тутакси бил посещаван от невероятно ярък и „истински“ кошмар. Всичко това е толкова необикновено, че аз реших да извикам специалист по невропатология и да проведе необходимите тестове и анализи. Може да са прихванали вирусно заболяване на мозъка, може и нещо по-лошо.

Мукхерджи се намръщи:

— И заради това ми прекъсна визитацията?

— А ти поговори с тях, това може да те поуспокои малко и да те заинтересува. Рядък случай.

Мукхерджи внимателно огледа астронавтите:

— Е, какво имате да ми казвате, момчета, за тези сънища? Докладвайте!

Изправи се висок, едър офицер, който се представи като лейтенант Фолкирк, и разказа следното:

— Аз бях първата жертва. Това се случи веднага след старта. Имах чувството, че някой буквално се докосва до мозъка ми и го изпълва със страшни картини. При това всичко изглеждаше напълно реално, докато продължаваше този сън или кошмар, наричайте го както искате. Имах усещането, че тялото ми започва да се превръща в нещо друго, чувствах как от всичките ми пори тече кръв. Всичко изглеждаше както в обикновен лош сън, само че ъ-ъ... този кошмар беше по-реален. Десет пъти по-реален. Не, като че ли петнадесет пъти. Съвсем реален, „жив“, бих казал. Няколко часа след това същото се случи и с командира — лейтенант Родригес. Той беше посетен от други образи, но яркостта и реалността на тези образи са били точно същите, както и в моя сън. А после, в зависимост от това, кога настъпваше почивката на момчетата, те също скачаха в постелите от страшни сънища. Двама от нашите три седмици подред гълтаха транквилизатори. Но ние сме все здрави, закалени хора, преминали през специална подготовка. Ако обикновен човек, не астронавт, трябваше да живее цял месец със съзнанието, че тези кошмари са тук, наоколо, просто не зная... Пък и работата не е в образите, а в тяхната яркост, реалност. Абсолютно „живи“ сънища.

— И те през цялото време се връщаха, тези кошмарни сънища? През цялото време, докато товарният ви кораб пътуваше към Земята? — попита явно заинтересуван доктор Мукхерджи.

— Да, всеки път. Трябваше само да задремеш. Даже и най-силното приспивателно помагаше слабо. Тези сънища идваха веднага, щом заспивахме. Просто някаква епидемия.

— Кога се случи това за последен път?

— По време на последната смяна, буквално преди кацане.

— Откакто сте излезли от кораба, някой от вас спал ли е?

— Не — отговори за всички лейтенант Фолкирк.

Един от астронавтите добави:

— Докторе, лейтенантът изглежда не ви обясни съвсем точно кое как е. Това бяха такива кошмари, от които можеш да се побъркаш, и то много лесно. Провървя ни, че още са ни останали трохички здрав разум. Ако, разбира се, са останали.

Мукхерджи започна да барабани с пръстите си, като се опитваше да си припомни подобен случай в историята на разни патологични отклонения, но не можа да си спомни нищо, което поне малко да прилича на това. Той знаеше за случаи с масови халюцинации; имало ги е доста през дългата история на човечеството, когато цели тълпи от хора са виждали дяволи, огнени знаци на небето и много други неща. Но едва ли можеше да си представи следващите една след друга насочени халюцинации, от вахта на вахта, които преследват здрави, несуетверни астронавти. Това беше безсмислица.

Накадаи се обърна към Мукхерджи:

— Питър, момчетата имат едно предположение, наистина, малко фантастично, но може би...

— Така, и какво е предположението? — прекъсна го Мукхерджи.

Лейтенант Фолкирк насила се засмя и каза:

— Честно казано, това, разбира се, е чиста фантастика...

— И все пак?

— Общо взето, ние помислихме, че това е могла да бъде някаква телепатична дяволия от онази планета, която по някакъв начин се е промъкнала на кораба или е била случайно натоварена заедно с продукцията. Тази дяволия, като се е посъвзела, е започнала да броди из кораба и да надниква в мозъците ни веднага щом заспивахме.

— Напълно е възможно — добави друг астронавт — това същество, преминало с нас целия този път, все още да се намира на кораба, а може би броди вече някъде из града.

— Невидимото Нощно Чудовище от Кошмарите — каза Мукхерджи със слаба усмивка. — Едва ли може да се приеме това на доверие.

— Но нали ги има така наречените „телепати“ — запалено каза Фолкирк.

— Известно ми е — рязко го прекъсна Мукхерджи. — Самият аз съм телепат.

— О, извинете, докторе, и през ум не ми е минавало...

— Но въпреки всичко и през ум не ми е минавало — продължи Мукхерджи с по-доброжелателен тон — да търся телепати под всеки храст. Аз не мога да управлявам тази ваша дяволия, разбрано? Повероятно ми се струва предположението, че вие сте се заразили от някакво заболяване на мозъка, което, като енцефалита, се предава от един на друг и предизвиква подобни лоши сънища.

Астронавтите помрачняха, поглеждайки обезкуражено към доктора.

— Аз не твърдя, че това е точно така — продължи доктор Мукхерджи, — това е просто работна хипотеза, една от многото. Разбира се, ние ще научим много повече, след като ви изследват по-обстойно.

Поглеждайки към часовника, Мукхерджи се обърна към Накадаи:

— Ли, едва ли сега ще мога да установя нещо по-точно и затова се връщам при пациентите си. Момчетата трябва да минат през пълно неврофизиологическо изследване. Проследи, моля те, данните от изследването и по реда на постъпването им да се изпращат при мен. Състави им плаващ график, нека спят на смени по двама през равни интервали от време. Ще ти изпратя един от операторите, за да ти помогне да се справиш с телеметричната апаратура. Ако при някое от момчетата се повтори онова, което е било на кораба, дай ми знак веднага.

— Добре.

— И дай им да прегледат и попълнят телепатични тестове. Още тази вечер ще направя първите проби с всеки един от тях за откриване на телепатичните им способности, веднага след като се запозная с данните от изследването. Така, е, и пълна карантина, това ви е ясно. Сигурен съм, че ти ще направиш всичко както трябва, Ли.

Накадаи мълчаливо кимаше с глава. Мукхерджи подари на шестимата угнетени астронавти една професионално бодра усмивка и се отправи в своя корпус. Вирусно заболяване на мозъка? Или чуждороден невидим организъм, който предизвикваше кошмари? Той не беше много сигурен коя от тези версии му харесва повече. А може би във всички страшни сънища, които преследваха шепата хора, затворени в металната кутия на космическия траулер, ще се намери някакво прозаично и даже скучно обяснение — нещо като бактерии в

корабния порцион или глупава повреда в бордовия рециркулатор на въздуха. Всичко можеше да бъде.

6.

Когато *това* се случи за първи път, Взиир не разбра напълно какво собствено се е случило. Едва беше успял да се докосне до мозъка на хуманоида, когато получи яростен отпор. Изплашен от такава реакция, Взиир отстъпи. Когато пък след няколко секунди той се опита отново да встъпи в контакт с този мозък, не можа да го намери. Може би, помисли си Взиир, това е някакъв специален механизъм, ограждащ човешкия мозък от външни въздействия. Само че това беше малко вероятно, защото мозъкът на хуманоидите и без това беше защитен доста ефективно.

Още когато се намираще на борда на космическия кораб и се опитваше да установи контакт с астронавтите, Взиир разбра, че мозъкът на хуманоида е защитен от външни въздействия и че на хуманоидите не им харесва, когато Взиир успяваше да проникне в незащитения мозък — това го разбра по възмущението, което възникваше, щом се докоснеше до него.

Но такава пълно отсъствие на признаци за живот в мозъка, до който току-що се беше докоснал, никога по-рано не беше отбелязвал. Изобщо никакви сигнали. Пустота. Озадачен от такъв обрат на нещата, Взиир реши още веднъж да се докосне до открит мозък, разположен наблизо до мозъка на изчезналия хуманоид.

— Моля ви, изслушайте ме, аз съм нехуманоиден мислещ организъм. По нещастно стечение на обстоятелствата, докара ме от моята планета един земен кораб, аз искам само едно...

И отново могъщо изригване на енергия — страх, ужас, болка, шок. След миг всичко това изчезна. Мозъкът изобщо престана да излъчва енергия.

— Къде сте? Къде сте?

Окончателно разтревожен, Взиир реши да премине във видимия спектър, за да разбере в края на краищата какво става. Не го възпря даже фактът, че при това самият той ставаше видим за човешкия мозък. Той пренастрои структурата си и откри, че се намира в

болнична стая. Точно срещу него, в кревата, лежеше човек без явни признаци за живот. Около кревата бяха разположени множество прибори, на които светваха червени точки. Към кревата от всички страни бързаха няколко души с еднаква униформа. По лицата им се четеше напрежение и известно учудване.

Внезапно Взиир разбра всичко. Човешкото същество в кревата беше прекратило съществуването си, както и онова, първото, когато Взиир се докосна до мозъка му.

Взиир веднага се пренастрои в невидимия за човешкото око спектър и се заби в далечния ъгъл на стаята. Трябваше веднага да се ориентира в случилото се.

Дадено е: загиват две човешки същества.

Дадено е: и двата хуманоида прекратиха съществуването си веднага след неговото, на Взиир, докосване до мозъка на тези същества.

Въпрос: явява ли се мисловната връзка с тези същества причина за гибелта им?

Самата възможност за подобна ситуация хвърли Взиир в отчаяние. Цялото му тяло се превърна в плътна топка, мисловните процеси почти спряха. Трябваша му няколко минути, за да преодолее шокото състояние. Ако опитите му за установяване на мисловен контакт с хуманоидите водят до летален изход, надеждите му да получи помощ и да се върне на родната планета са равни на нула. Как може той да се опитва да установи контакт, ако хуманоидите...

И тук Взиир си спомни своето пътешествие на борда на земния кораб. Той десетина пъти се опитваше да установи контакт с членовете на екипажа, действително безуспешно, но нито един от тях не прекрати съществуването си. Това беше напълно очевидно доказателство, че хората изцяло са в състояние да понесат нахлуването на Взиир в човешкия мозък. По такъв начин самият опит да установи контакт с открит мозък на земен жител не можеше да стане причина за смъртта на тези два хуманоида.

Възможно е Взиир по чиста случайност да се е докоснал до мозъка на тези две същества в момент, когато са се намирали на ръба на естествената си смърт. Може би мястото, на което бе попаднал Взиир, е предназначено за хуманоиди, стигнали до края на жизнения си път. Щяха ли да загинат хуманоидите, ако от негова страна нямаше

опит за контакт? Или самият опит за контакт прекъсна последната тънка нишка, свързваща хуманоида с битието? Взиир не знаеше това. Той не беше на себе си от факта, че изобщо не може да се справи с възникналата ситуация. Едно разбра напълно ясно: времето му ставаше все по-малко. Ако той не намери начин да се свърже някак си с хуманоидите, то в него скоро ще започне процес на разпадане в обмяната на веществата, след това ще последва стадий на затвърдяване на вътрешните органи, след което ще изгуби способност за адаптация... и смърт.

Взиир нямаше избор. Да се опитва да установи контакт с мозъка на земен жител — ето това е единственият път към спасението. Внимателно и без да бърза, Взиир започна да опипва най-близките до него източници на биотокове — човешки мозъци. Но те бяха затворени.

Взиир особено се интересуваше от следния проблем: затворен ли е мозъкът на хуманоидите срещу нахлуването на чужди за тях мислеци същества или пък е затворен и за непосредствената връзка „мозък с мозък“ между самите хуманоиди? Във всеки случай, Взиир досега не беше успял да открие телепатична връзка между хуманоидите. Що за странна раса!

Може повече да му провърви на друго ниво на тази огромна сграда? И Взиир се изниза под вратата в коридора, по служебната стълба се изкачи на следващия етаж. Изпълнен с надежда, Взиир още веднъж настрои рецепторите си за приемане. Ето мозък — затворен. И още, и още. Но ето, най-после, един открит мозък. Взиир старателно се подготви за предаване на мисловното си послание. За да избегне неприятностите, този път той сведе до минимум интензивността на проникване в мозъка на хуманоида.

— Извънземно мислецо същество търси помощ...

Отговорът беше явно отрицателен и рязък. Взиир отстъпи веднага, изчака известно време, вътрешно напрегнат. А ако и този опит е предизвикал прекратяване на съществуването на хуманоида? Но мозъкът продължаваше своята дейност, само че сега той беше затворен с преграда, която Взиир не можеше да пробие. Отчаяние обхвана Взиир — още един провал. Нито за миг не беше възникнало нещо, което поне смътно да напомня за двустранна телепатична връзка. Дали имаше някакъв друг път да се установи контакт с мозъка на

хуманоида? След като се справи с обхваналото го отчаяние, Взиир тръгна да търси поредния мозък, открит за установяване на контакт. А какво друго му оставаше да прави?

7.

Посещението в карантинния блок отне на доктор Мукхерджи около четиридесет минути. Това беше безвъзвратно загубено време, откъснато от ежедневната му сутрешна визитация. Беше му неприятно. Той не можеше да обвини персонала на карантинното за странния случай с астронавтите, които цял месец страдаха от много ярки и „живи“ кошмари. В карантинното нямаха свой неврофизиолог. Само че Мукхерджи смяташе, че даже този случай, независимо от неговата изключителност, не беше достатъчно основание за проваляне на графика му. Каквото и да се беше случило там с онези момчета, отговор все едно ще се намери. На този етап астронавтите са добре изолирани и Накадаи можеше напълно сам да проведе необходимите тестове и анализи, преди да го извикат. И ето резултатът: четиридесет минути, така важни за пациентите му, са безвъзвратно загубени.

Но като започна ежедневната визитация, Мукхерджи се концентрира и успокои. Той прекрасно разбираше, че раздразнението му може само да навреди на пациентите. Като извърши необходимата подготовка, Мукхерджи се насочи към първия си пациент — Сатина Ренсъм. Когато стигна до вратата, той вече беше спокоен и дружелюбен.

Сатина лежеше на една страна със затворени очи. Това беше слабичко момиче на шестнадесет години, с дълга и гъста коса с цвят на слама. Тя беше обкръжена от паяжина от проводници, които стигаха до контролиращата система. Вече четиринадесет месеца тя се намираше в безсъзнание. Дванадесет месеца от тези четиринадесет тя прекара в неврологичното отделение на болницата на Космодрума. Доктор Мукхерджи вече шест месеца беше неин лекуващ лекар.

За развлечение по време на ваканцията, родителите на Сатина я бяха взели със себе си на един от курортите на Титан през сезона, когато пръстените на Сатурн можеха да се наблюдават с цялата им прелест. С големи усилия те намериха места в купола на Галилей, но точно тогава се случи титанотресение и загинаха повече от стотина

туристи, като получиха отравяне с голяма доза от метановата атмосфера на Титан. В този трагичен момент Сатина стоеше до гида, който успя да ѝ сложи кислородна маска. Сатина вдъхна само една глътка от отровния метан, но оживя. Родителите ѝ и по-малкият ѝ брат загинаха. Точно от онзи момент Сатина не идваше в съзнание. Изследванията, провеждани от месеци в болницата на Космодрума, показваха, че никакви важни мозъчни центрове не са повредени, всички останали органи също бяха в ред. Но тя продължаваше да си остава в състояние на кома, независимо от всички хитрини на лекарите. Тя просто не искаше да се върне в съзнание. Доктор Мукхерджи смяташе, че това е реакция на организма срещу шока: нали когато съзнанието ѝ се възвърне, тя ще си спомни катастрофата и ще проумее, че е останала сама.

Доктор Мукхерджи установи телепатична връзка със съзнанието на Сатина, но още не можеше да я върне в света на живите хора.

Мукхерджи се подготвяше за контакта. Това не беше много просто. Контактът отнемаше не по-малко сили, отколкото, например, да се научат наизуст глави от „Хамлет“. Въпреки мнението на еснафите, Мукхерджи не можеше „да чете“ интимните мисли на хората. За да установи телепатична връзка с мозъка на конкретен човек, той трябваше да намери „вълната“, на която мисли човекът, а това невинаги се получаваше — и не веднага; и всеки път изискваше колосално напрежение на силите.

Способността към телепатията в семейството на Мукхерджи се култивираше дванадесет поколения без малко, за което помагаша също и старателно планираните бракове. Да, Питър Мукхерджи имаше големи телепатични способности от всичките си предшественици, но ще е необходимо още едно столетие, преди да излезе един действително силен телепат от семейство Мукхерджи. Във всеки случай, на Питър му провървя: той можеше открито да се възползва от своя дар и да носи щастие на хората, като ги лекува от различни психически разстройства. В близкото минало, в далечна Индия, мъжете от семейство Мукхерджи трябваше да крият своя дар, за да не бъдат изгорени на кладата. По-рано се смяташе, че подобен талант могат да имат само магьосниците и таласъмните.

Бавно, но сигурно Мукхерджи отпусна мургавата си ръка върху тънката китка на момичето: мисловният контакт е възможен само в

съчетание с физическия. Той се съсредоточи и започна да вика мозъка на момичето. Месеците на лечение не бяха минали напразно. Сатина отговори почти веднага:

— Кой е? Това вие ли сте, докторе?

— Да, Сатина, аз съм. Как се чувстваш днес?

— Отлично, просто отлично.

— Добре ли спа?

— Да, при мен всичко е спокойно.

— Поздравявам те! Но нима не искаш да погледнеш всичко, което се случва наоколо? Днес е чудесен летен ден. Слънцето е някак си особено ласкаво, а небето е синьо-синьо. Всичко е цветно. Отличен ден за къпане в морето, нали? Обичаш ли да се къпеш в морето?

Мукхерджи извика на помощ цялото си въображение и предаде в мозъка на момичето картини от къпането: лек ветрец, ярко слънце, чувство за радост и лекота, затичване и скок във водата, топлина, леко зеленикава вода, усещане за тежки капки по кожата, весел смях на приятелите.

— Аз по-добре да си остана тук, докторе.

Тя не искаше да се къпе. Изглежда съблазните на къпането не бяха достатъчно привлекателни. Но силите на доктора бяха вече към края си. И така: днес не успя да я извади от състоянието на кома. Той още веднъж мислено напипа източника на травмата, който беше потопил мозъка ѝ в шоково състояние. Да, ето тук има напълно затворен участък и даже през мощната защита Мукхерджи почувства скрития там ужас.

Мярнаха се откъслечни спомени за първите минути на катастрофата: подът, който изчезваше под краката, пукнатината в купола, кълбата отровен газ, рязката болка, твърдите рамки на кислородната маска, глътката въздух, тъмнината, страхът, страхът, пустотата. Но нали хората са се оправяли и след по-силни трагедии и бедствия? Защо тя предпочита да остане в безсъзнание?

Тя усилено се бореше с неговото влияние, затваряше се доброволно в изгнание от света на хората. Мукхерджи вярваше, че някой ден защитата ѝ ще отслабне и тогава ще успее да събуди съзнанието ѝ. Но днес той не можеше да пробие защитните ѝ бариери. Докторът се върна на по-близки до съзнанието ѝ нива.

— Ти отдавна трябваше да си на училище, Сатина.

— Не още. Ваканцията беше толкова кратка!

— Колко продължи ваканцията?

— Около три седмици. Не е ли така?

— Ваканцията ти продължава вече четиринадесет месеца.

— Не, не може да бъде. Ние полетяхме за Титан съвсем наскоро.

Една седмица преди Рождество, нали така? А после...

— На колко си години, Сатина?

— През април ще навърша петнадесет.

— Този април мина. И следващият също. Преди два месеца ти навърши шестнадесет години. Шестнадесет години, Сатина.

— Но това не е истина, докторе! Нима не знаете как се празнува шестнадесетият рожден ден на момичетата? Това е голям празник. Родителите ми казаха, че на този ден ще организират истински бал. Аз ще поканя всичките си приятели. Девет робота ще свирят на синтезатори. Досега нищо подобно не е имало. Как мога да бъда на шестнадесет, докторе?

Сигналите, постъпващи в мозъка на Сатина, започнаха да затихват.

— Ние пак ще говорим... за това, Сатина... друг път... утре сутринта...

— Не си отивайте толкова бързо, докторе!

Но силите изоставиха Мукхерджи. Контактът се прекъсна. Като идваше бавно на себе си, той стана с разтреперани крака и излезе във фойето. Облегна се на стената. Избърса потта от челото си. Срамно, помисли си той. Вече половин година се занимавам с това момиченце и все още не съм помръднал от мъртвата точка. Не, по този начин той доникъде няма да стигне. След първите обнадеждаващи контакти той нямаше напредък. Състоянието ѝ си оставаше предишното.

Доктор Мукхерджи въздъхна дълбоко. Като потискаше в себе си мъките от неудовлетворението, той се отправи към следващия пациент.

8.

Операцията протичаше нормално. Дузина студенти третокурсници следяха как доктор Хамънд провежда операцията, като се взираха в екраните на мониторите, поставени в камерата за прегледи. Пациентът, шестдесетгодишен мъж, имаше тумор на мозъка. Хирургът завършваше настройката на лазерното устройство, чийто лъч щеше да служи за скалпел. Най-необходимият и тежък стадий на операцията беше завършен, оставаше само лазерното устройство да бъде включено с пълна мощност.

Неврохирургията, която използваше лазерен лъч в качеството на скалпел, беше абсолютно безопасна. Лазерният лъч, с дебелина една милионна част от дюйма, проникваше на каквато и да е предварително определена дълбочина и отрязваше тумора, без да засегне здравите мозъчни тъкани. Най-главното беше точно да се определят размерите и разположението на тумора, всичко останало беше въпрос на техника. След като лъчът беше поставен под определен ъгъл, с операцията можеше да се справи всеки интернист.

Доктор Хамънд беше направил вече няколкостотин подобни операции, тази по нищо не се различаваше от другите. Ето че приготовленията бяха завършени. Доктор Хамънд дава знак и на контролното табло се запалва букет от разноцветни огънчета.

Но изведнъж, в същия онзи момент, когато лъчът на лазера проникна в мозъка на пациента, лицето му се изкриви от животински ужас, сякаш приспалите го наркотици предизвикаха в неговото съзнание някакви страшни кошмарни видения. Ето, той отвори очи, на всички им се стори, че иска да извика, тялото му се загърчи конвулсивно, главата му рязко се обърна надясно. Лазерният лъч, който продължаваше да работи с пълна сила, разкъса здравите тъкани далеч от местонахождението на тумора и лявата страна на лицето на пациента се парализира.

Студентите обезкуражено се спогледаха и зашумяха. Доктор Хамънд запази достатъчно присъствие на духа и с рязко движение

изключи лазерното устройство. Той бързо се обърна към контролното табло и започна да разчита показанията на многочислените датчици, които следяха за състоянието на болния. Туморът беше останал цял и невредим, затова пък по-голямата част от дясната страна на мозъка се оказа разрушена.

— Невъобразимо — прошепна докторът.

Какво ли е могло да накара пациента, намиращ се под наркоза, така да ги „прецака“ на операционната маса.

— Невъобразимо, невъобразимо — продължи да мърмори доктор Хамънд, като още веднъж анализираше показанията на приборите, поставени на реанимационната капсула, в която се намираще болният. Сега не им беше до тумора, беше въпрос на живот и смърт за пациента.

9.

Към четири следобед доктор Мукхерджи приключи визитацията си. Той прегледа всичките пациенти, състави отчет за извършената работа и го изпрати в Главния компютър на болницата; той даже намери време за обяд. Сега със спокойна съвест можеше да си почине. Имаше четири часа свободно време. Можеше да отиде в ергенската си, по спартански обзаведена стая в общежитието за медицинския персонал или да изиграе два сета. Следващата визитация започваше в осем вечерта. Но събитията от сутринта в карантинния блок отново завладяха мислите му.

Накадаи беше изпратил данните от цялостното изследване на астронавтите преди около два часа. Мукхерджи разгледа внимателно тези материали, но не откри нищо изключително, въпреки че тогава нещо го обезпокои. Доктор Мукхерджи се върна в ординаторската и прегледа още веднъж данните от изследването, проведено от Накадаи.

Мукхерджи проучи внимателно всички показания, но не намери в тях нищо интересно. Всичко беше в границите на нормалното, включително и енцефалограмата на всичките шест астронавти. От показанията следваше, че тези момчета остро се нуждаят от почивка, защото цял месец не са си доспивали, но освен това приборите и тестовете не показваха нищо друго. Не е открито нищо, подобно на нервно изтощение или психологично отклонение на работата на мозъка.

Откъде идват тогава тези кошмари? Той набра номера на Накадаи и един механичен глас отговори веднага:

— Карантинно.

След минута на екрана се появи слабото лице на Накадаи:

— Здравей, Пит. Тъкмо мислех да ти се обадя.

— Току-що завърших визитацията и ето седя над резултатите от твоето изследване. Тук няма нищо, Ли, *нищо!*

— Така си и мислех.

— А как са момчетата? Ти трябва веднага да ми съобщиш, ако някой от тях...

— Там е работата, че днес никой от тях не само че не е имал кошмари, но, вероятно, и обикновени сънища. Фолкирк и Родригес са легнали в 11:00 ч., спят като къпани. Шмид и Керъл отидоха в един и тридесет, към три легнаха в хамаците и Уебстър и Шлавън. Сега и шестимата спят като заклани. Аз окачих по момчетата цял арсенал от прибори, но те не им пречат, както виждам. Показанията на приборите са нормални. Искаш ли да видиш данните?

— Не. Не. Ако нямат кошмари, тези данни малко ще ми помогнат.

— Значи възнамеряваш да се поровиш в черепните им кутии довечера?

— Не зная, не зная — сгуши се Мукхерджи. — Предполагам, че там няма да открия нищо интересно, но хайде да оставим този вариант открит. Аз ще приключа вечерната си визитация към единадесет часа и ако се появи някаква причина да се поровя, както ти казваш, в главите им, ще го направя. Чуй ме, Ли, те твърдят, че всеки е бил посещаван от един и същи кошмарен сън, когато заспивали?

— Точно така.

— А сега те за първи път спят извън кораба и никакви сънища не ги тревожат. Ако съм разбрал правилно, сега въобще няма никакви отклонения. Знаеш ли, Ли, започвам да споделям мнението на тези момчета, въпреки че сутринта ми се стори невъзможно.

— Затова, че халюцинациите са били предизвикани от някакво живо същество?

— Да, нещо от този род. Всъщност, какво се е случило с техния „сандък“?

— Корабът е преминал през всички определени процедури на обеззаразяване и сега се намира в изолираната зона на Космодрума. Той ще стои там, докато не разберем кое как е.

— Ще мога ли да посетя кораба?

— Да, разбира се! Само че не разбирам защо ти е на теб...

— В онзи невъобразим случай, ако действително са докарали със себе си някакво живо същество, може да успее да го открия. Ако това същество е все още на кораба, разбира се. Колко бързо можеш да уредиш пропуските и другите формалности?

— Стигат ми и десет минути. След това ще прескоча за теб.

— Окей!

Не след дълго Накадаи пристигна със скоростния си ролер пред главния корпус и подаде на Мукхерджи скафандър.

— А това защо?

— Може би ще поискаш да подишаш там, в кораба, а там е вакуум. Решихме, че е по-добре, ако в кораба няма земна атмосфера. Знаеш ли какво може да изскочи? Нали бомбардираха с неутрони и остатъчното ниво на радиация е все още високо.

Мукхерджи мълчаливо се вмъкна в скафандъра.

Стигнаха до кораба: обикновен междузвезден товарен кораб с гравитационни двигатели. Той изглеждаше малък и много самотен в този празен, изолиран сектор на Космодрума. Накадаи остана в ролера.

Мукхерджи влезе в преддверието, люкът на външната обшивка меко се спусна зад гърба му. Бавно и внимателно вървеше Мукхерджи из помещенията на кораба, като човек, заблудил се през нощта в гъста гора. Мозъкът му беше настроен да приема телепатично излъчване:

— Е, хайде, хайде. Ако си тук, обади се — викаше мислено Мукхерджи, но никой не му отговаряше. Корабът беше празен. Ако това същество беше проникнало в мозъка на спящ хуманоид, то да проникне в специално открития за контакт мозък — нямаше да му представлява трудност. Но на всички нива на възприятието беше пълна тишина. Като провери старателно всички помещения на кораба, Мукхерджи излезе, доволен от прегледа.

— Тук няма нищо и никой — каза той на чакащия го Накадаи. — Ние, както и преди, нищо не разбрахме.

10.

Отчаянието на Взиир растеше все повече. Той ходи из сградата на болницата цял ден. По намаляващото ниво на слънчевата радиация, която проникваше през прозорците на помещенията, Взиир разбра, че настъпва нощ. На всяко ниво той намираше открити, незащитени с бариера, но активни, излъчващи биоелектрична енергия умове на хуманоиди, но контактът така и не се състоя. Всеки път, когато Взиир се докосваше до мозъка, той получаваше решителен отпор. Действително нямаше повече случаи с прекратяване съществуването на хуманоидите. Но го нямаше и така желаниа за Взиир контакт. Той не можеше да повярва, че из цялата планета няма мозък на хуманоид, който да не е в състояние да го изслуша. И затова продължаваше контактите. Нищо друго не му оставаше. Той се надяваше, че не причинява голяма вреда на онези, които се опитваше да склони за контакт.

Може би, ето този мозък ще поиска да изслуша Взиир и да му помогне. И Взиир за стотен път започваше да разказва печалната си история.

11.

Девет и половина предобед. Доктор Литър Мукхерджи, изморен и блед след поредния телепатичен сеанс, обикаляше своето неврофизиологично отделение. Отделението причиняваше много главоболия: шизофрения, Сатина с нейната кома, десетина истерици, няколко паралича и др. Това беше напълно достатъчно, за да работи по шестнадесет часа без прекъсване. Но това пък спомагаше за бързото развитие и укрепване на телепатичните способности на младия доктор. В един прекрасен ден службата му в болницата ще приключи и той ще може да практикува в която и да е точка на планетата. Престижът на болницата на Космодрума беше много висок. Да, един прекрасен ден... А засега трябваше да работи с пълно напрежение на силите и следователно можеше да мечтае само за най-близкото бъдеще. Скоро ще приключи вечерната визитация и ще се наспи, а утре всичко започва отначало. Но тук мислите му бяха прекъснати от приглушен механичен глас:

— Доктор Мукхерджи, незабавно отговорете на доктор Бейли, той е в кабинета си.

Бейли? Главният лекар на невропатологичното отделение е все още на работа? По каква причина? Подобни повиквания не трябва да се игнорират. Мукхерджи предаде на Главния компютър, че го вика главният лекар и бързо тръгна към кабинета му, където върху матово стъкло се мъдреше надпис:

ДОКТОР САМУЕЛ Ф. БЕЙЛИ

ГЛАВЕН ЛЕКАР

Когато Мукхерджи влезе в кабинета, там се намираха вече повече от половината лекари на отделението, както и няколко старши лекари от други отделения. Доктор Бейли, здрав мъж около петдесетте, преглеждаше лентите на отчетите. Като видя Мукхерджи, той му кимна приветливо, въпреки че никога не са били в особени приятелски отношения. Доктор Бейли принадлежеше към старата школа невропатолози и се отнасяше към телепатията като инструмент за лечение с голяма доза скептицизъм.

— Както вече казах — продължи доктор Бейли, — тези рапорти постъпваха днес през целия ден. И всичките, неизвестно защо, са изпратени при нас, в невропатологията. Ето послушайте: двама сърдечноболни, намиращи се в състояние на покой, внезапно са били подложени на рязък шок, който един от лекуващите лекари нарече огромно претоварване на нервната система на пациента. И двамата са починали. Още един пациент, който е преминавал лечебен курс за възстановяване на функциите на щитовидната жлеза, по време на сън е почувствал толкова силно нервно претоварване, че ще трябва да го оставим в болницата поне още за половин година. По-нататък: пациентът, на когото са правили операция за отделяне на тумор от главния мозък, внезапно започнал да се движи на операционната маса, независимо от това, че се е намирал под наркоза, в резултат на което по-голямата част на главния му мозък е повредена от лазера. И така нататък. Из цялата болница се наблюдават ето такива сериозни случаи. По данни на Главния компютър още четиринадесет човека, освен онези, за които казах, през последните единадесет часа са се събудили от изключително интензивни сънища, за което свидетелстват данните от електроенцефалограмите. При всичките тези пациенти е настъпило, в една или друга степен, влошаване на физическото и психично състояние. Контролният Център, свързан с Главния компютър на болницата, не може да открие подобна епидемия от кошмари през цялата история на съществуване на болницата. Няма причини да смятаме, че виновник за тези събития са порцията за хранене в болницата и питейната вода. Тук всичко е напълно изрядно. И въпреки всичко пациентите, намиращи се в състояние на покой, продължават да страдат от странни кошмари. Има опасения, че пациентите, намиращи се в тежко състояние или заспали след операция, сега са подложени на по-голям риск. Вече е проведена определена работа за връщане към

бодърстване на най-тежко болните, на много други са променени режимите на сън и процедури. Все още тези мерки са напълно ефективни, но не решават изцяло проблема и ако тази „епидемия“ продължи и утре... — Бейли спря поглед на Мукхерджи и след кратка пауза продължи:

— Контролният център предлага само една хипотеза: някой, с мощен телепатичен потенциал, вкарва в мозъка на спящите хора някакви образи, наподобяващи изключително силен кошмар. Доктор Мукхерджи, смятате ли това за възможно?

— Това е напълно възможно. Само че ми е трудно да си представя, че някакъв си човек, телепат, се разхожда из болницата с една-единствена цел — да внушава кошмари на спящи пациенти. Но аз имам въпрос: свързва ли Контролният център тези събития с онова, което е станало в Карантинното отделение?

Бейли озадачено погледна към купчината перфоленти и диаграми върху бюрото си и попита:

— А какво собствено е станало в Карантинното?

— Тази сутрин от рейс са се върнали шестима астронавти, които разказаха, че цял месец не са могли да спят поради непрекъснати кошмари. Доктор Ли Накадаи е извършил основен преглед и тестиране и ме покани в качеството на консултант. Но аз не успях да изясня нищо важно. При мен, в ординаторската, сигурно вече са пристигнали отчети за по-нататъшните изследвания, но...

— Контролният център се занимава с неща вътре в болницата и не може да отговаря за целия Космодрум. И даже да са страдали тези астронавти от лоши сънища по време на рейса, то аз не виждам какво общо има тук „епидемията от кошмари“, за която ние...

— Точно така — не много любезно го прекъсна Мукхерджи, — те всичките са имали кошмари по време на рейса. А ето сега те всички си почиват още от сутринта и нищо не тревожи съня им. Затова пък в болницата е започнала „епидемия“ от много силни халюцинации, възникващи само при спящите. Това може да означава само едно — онова, което тревожеше астронавтите, се е преместило в болницата. Това нещо, което доведе тренираните, здрави момчета до нервно изтощение и предизвика толкова беди при нас — то е тук някъде, до нас.

Мукхерджи забеляза, че не само Бейли, но и всички останали го гледат някак вцепенено.

— Извинете, ако за вас всичко това изглежда доста фантастично, то аз се занимавам с този проблем от сутринта и вече посвикнах с него. Въпреки че идеята се оформи в едно цяло едва сега, когато разбрах подробно за събитията в болницата. Не твърдя, че всичко е именно така. Още повече че подобно предположение беше направено тази сутрин от самите астронавти. Едва сега разбрах, че това е напълно възможно. Струва ми се, че подобна хипотеза най-пълно отговаря на онова, което става в болницата, затова смятам, че ние трябва да я проверим колкото се може по-бързо, ако не искаме да изгубим още няколко десетки човешки живота.

— Добре, докторе — каза Бейли, — вие как предлагате да извършим разследването?

Въпросът изненада Мукхерджи. Той от сутринта се занимаваше с този странен случай, но за това как да се проведе разследването в мащаба на цялата болница, той не беше мислил. И ето че Бейли с въпроса си го определи като отговорен за решаването на този повече от странен въпрос, без даже да го попита. Разбира се, не можеше да се откаже, даже и заради това, че той, Мукхерджи, е единственият телепат в цялата болница. Още повече ако из болницата действително се разхожда някакво телепатично същество, то кой друг, ако не телепатът, ще може да го открие?

Като се справи с вълнението, Мукхерджи каза:

— Е, добре. Ще започнем с това, че ще ми бъдат нужни подробни отчети за случаите на халюцинации с точно указание за времето и мястото...

12.

Сега се подготвят за най-грандиозния празник на зимата — Фестивала на промените. Стотици хиляди Взири се насочват сега към Пясъчната долина, този естествен гигантски амфитеатър, където се провеждат най-свещените ритуали. По това време Взиирите, които са дошли първи, вече са заели места и сега, обърнати на запад, чакат изгрева на светилото. Постепенно цялата долина се изпълва с негови съотечественици, дошли от всички краища на планетата за Фестивала. Те ще бъдат единни в този последен радостен миг от фазата на метаморфозите. Те ще се състезават един с друг в изкуството да измислят все нови и нови форми през този наистина кулминационен период, завършващ фазата на метаморфозите.

А после... после първите лъчи на светилото ще се докоснат до Иглата, издигната по-високо и от най-високата планина, и из цялата планета ще се разлее вълна от радост и веселие, защото това е... началото на фазата на Стабилността на новите изумителни форми. И ето — Взиирите се издигат в небето, танцуват и сияят в светлината на високо издигналото се светило... те се обръщат един към друг, проникват един в друг и тогава...

Не, по-добре е да не мисли за това. Взиир се стараеше, доколкото може, да не мисли за този най-велик от празниците, въпреки че това не беше много просто. Носталгията с нова сила нападна цялото му същество. Никакво чудо не можеше вече да го достави навреме за Фестивала, но въпреки всичко той не можеше да повярва напълно в това.

Безнадеждно е — да продължава да се опитва да установи контакт с хуманоиди. Взиир вече се убеди в това. Може да опита и така — да направи тялото си видимо за хуманоидите, а след това да рискува да ги заговори?

Но Взиир беше толкова малък и безпомощен, а хуманоидите — толкова грамадни и така недружелюбни. Не, това беше много опасно. Увиснал под самия таван, Взиир мъчително търсеше изход и не го

намираше. Във всеки случай, той се отказа от опитите да встъпи в мисловен контакт.

13.

— Е, добре — каза уморено Мукхерджи и погледна часовника. Дванадесет без четвърт. Почти полунощ. — Струва ми се, че ние достатъчно ясно си представяме маршрута на този телепат-невидимка.

Той седеше пред огромния, с размер на цяла стена екран на дисплея, върху който тримерното изображение на болницата блещукаше с червени точки и жълти пунктирни линии. С червените точки бяха означени местата, където бяха регистрирани случаи на кошмарни сънища, а жълтите пунктирни линии показваха предполагаемите маршрути на онова, което (а може би — който) беше причина за тези кошмари.

— Това същество — продължаваше Мукхерджи — е проникнало в болницата ето тук, веднага след приземяването на кораба, и е попаднало в кардиологията. Ето стаята, където е лежала мисис Малдонадо, а тук се намира креватът, на който е спал мистър Гинес, нали така? Така. След това той се е качил на второ ниво и го е преминал от дясно наляво, опитвайки се да поговори с пациентите. Червените точки означават случаи на халюцинации по време на сън. Това се е случило между десет и единадесет часа сутринта. След това един час и десет минути са преминали напълно спокойно. Следващият случай, много трагичен, е станал на трето ниво в неврохирургията...

На това място в съобщението, което Мукхерджи правеше пред целия персонал, той затвори очи, но продължаваше да вижда съвсем ясно червените точки и жълтите пунктирни линии. След кратка пауза Мукхерджи продължи:

— По такъв начин може да се предположи, че източникът на сънища в настоящия момент се намира между пето и осмо ниво. Сега той се движи много по-бавно, отколкото сутринта. Възможно е да му се е изчерпала енергията. Ние трябва да вземем мерки, които да му затворят пътя към другите нива, и да изчислим местата на най-вероятното му откриване в близките часове.

Един от сътрудниците на Отдела по безопасност внимателно се намеси:

— Докторе, а как ще търсим това нещо или някой, ако то е невидимо?

Като една сдържаше обхваналото го раздражение, Мукхерджи отговори:

— Видимият за нашето око спектър не се явява единственият вид електромагнитни колебания, познати във вселената. Ако това нещо е живо, то, въпреки всичко, има някакво излъчване. Вие имате гигантски електронен мозък, чиито датчици са пръснати в огромни количества из цялата сграда. Нима е невъзможно работата на датчиците да се пренастрои така, че да улавят ултравиолетовата и инфрачервената част на спектъра? Или може би е с рентгенови лъчи и не зная какво друго още? Засега ние не знаем в коя част на спектъра да търсим. Слушайте, нещо чуждо се таи някъде в тази сграда, ние не можем да го видим, но компютърът може напълно да се справи. Нека той да търси!

Думата взе доктор Бейли:

— Може би онова, което търсим, изпуска само телепатични вълни. Може ли да бъде така, докторе?

Мукхерджи вдигна рамене:

— Доколкото ми е известно, телепатичните импулси се намират извън спектъра на електромагнитните колебания. Именно затова аз лично мислех да мина по етажите и да се опитам да открия това същество по телепатичен път. Ще се заема с това веднага след съвещанието.

След това той се обърна към Накадаи:

— Ли, какво ново при твоите арестанти?

— И шестимата спаха по осем часа без прекъсване и при нито един от тях не се случиха никакви отклонения от нормата. Разбира се, те са сънували, но са били обикновени сънища. Днес ги помолих да поговорят с пациентите от болницата, които са почувствали върху себе си въздействието на халюцинациите. Всички са стигнали до извода, че характерът на халюцинациите, психологическата им настройка, неизмерното чувство за безкрайна самота и ужасът са били общи за всички кошмари — както при астронавтите, така и при пациентите на болницата.

— Това още веднъж потвърждава хипотезата за появата на чуждо мислещо същество — резюмира психологът на болницата, доктор Мартинсън, — което броди из болницата и се опитва да ни разкаже на нас, хората, че иска да се върне на родната си планета. А тези разкази, тези опити за контакт се възприемат като лоши сънища...

— Всъщност, докторе, защо той през цялото време се опитва да встъпи в контакт само със спящи хора? — внезапно попита един от интернистите.

— Изглежда, че то може да установява контакт само с мозъка на спящия човек, мозъкът на будърстващия човек не може да възприеме неговото предаване на мисли.

— А на мен ми се струва, че вие правите догадки напразно. Нали няма никакви данни. Ето на, вие седите и говорите за някакъв си телепатичен субект, който изпраща в главите на хората кошмари, но нали причината за това може да бъде и вирус, и някаква глупост във вчерашната вечеря, всичко може да бъде. А може би...

Но тук Мукхерджи прекъсна сътрудника от Отдела за безопасност:

— Всички тези и много други версии бяха проверени и отхвърлени като несъстоятелни. Ние работим сега именно над тази хипотеза, независимо от нейната фантастичност, но тя дава възможност за обяснение на натрупания при нас фактически материал. И още, ние нямаме никаква друга хипотеза. Е, с ваше разрешение, аз ще се заема с прегледа на сградата.

Придружен от двама интернисти и от сътрудника на Отдела по безопасност, Мукхерджи излезе от залата за конференции. Под пръстите му, притиснати до слепоочията, биеше пулсът, често и напрегнато.

14.

Сатина Ренсъм се размърда в съня си, изтегна се, успокои се. Тя гледаше нагоре, където през прозрачния купол на хотела с проблясващ пламък светеха пръстените на Сатурн. Тя никога не беше виждала нищо по-грандиозно. Оттук, от Титан, добре се виждаха всички пръстени, които се въртяха с различна скорост около гигантското яркожълто тяло на планетата.

Но какво е това? Какъв е този шум? Гръм? Но на Титан няма бури. Ето отново. Силен и все по-увеличаващ се грохот. Подът избяга под краката ѝ. Какво е това? Пукнатина в купола?

Не, не, не! Свистенето на излизащия въздух, мръсносивата мъгла, проникнала през цепнатината на купола, хората падат, всеки се хваща за гърлото. Какво е станало? Как е могло да се случи? Сатурн пада върху нас! Боже, каква воня! Не! Не!

Сатина се развика. Спазъм премина по тялото ѝ. Тя продължаваше да вика и да хълца, потапяйки се в спасителната бездна на шока, в безсъзнанието. Тя беше благодарна на този шок, който надеждно беше прикрил мозъка ѝ от ужаса на действителността.

15.

Мукхерджи, придружен от сътрудника на отдела по безопасността и от интернистите, добросъвестно обиколи почти цялата сграда. Той беше в помещения, за които нямаше и представа, че съществуват. Мозъкът му беше настроен да приема предаване на мисли на всички възможни нива, но не откри нищо подобно — нито една вълна от телепатична енергия в нито едно от най-затъntenите кътчета на сградата. Впрочем, това не го учуди. Нищо вече не го учудваше, защото той искаше само едно — да спи, да спи, да спи. Сега, когато залезът беше толкова близко, на него му се спеше особено силно. Той беше съгласен даже и на кошмари, в каквито и да е количества. Беше се изморил извън всякакви граници.

Но чуждопланетното телепатично същество се беше затаило някъде наблизко, болните страдаха от невероятно силни халюцинации и той трябваше да открие това същество, каквото и да му струваше това. През последния половин час бяха регистрирани още три случая — двама пациенти на пето ниво и един — на шесто, бяха събудени от жестоки кошмари. Болните бяха бързо успокоени. На Мукхерджи му стана страшно за умствено неуравновесените пациенти. Шестото ниво е неврологичното отделение. Ако това същество започне да встъпва в контакт с неговите пациенти, това ще предизвика непоправими беди. Действително, Главният компютър вече се беше „научил“ да разпознава поредната жертва на кошмара за хилядни от секундата и будеше болния още преди да започне самото нахлуване на чуждия мозък. Но това обстоятелство малко успокояваше Мукхерджи — той много добре разбираше какво можеше да надrobi пришелецът с пациентите му, даже при опит за контакт „мозък с мозък“. Затова искаше само едно — по-скоро да открие пришелеца и да го махне от неврологичното отделение.

Но как?

Като се връщаше в отделението си на шесто ниво, Мукхерджи изведнъж си спомни изказването на психолога — доктор Мартинсън:

— То може да установи контакт само с мозъка на спящи хора. Мозъкът на бодърстващия човек е затворен за контакт.

Излиза, че мозъкът на бодърстващия телепат е също така затворен за предаване на мисли от съществуването. Значи ли това, че той трябва да легне да спи и да чака, докато чужденецът не се натъкне на неговия открит мозък? Не, разбира се, това са глупости. Та нали той по нищо не се различава от останалите спящи хора — само ще сънува лош сън и няма да може да встъпи в контакт. Не, това не е решение. Е, ако можеше чрез мозъка на спящ човек, който сънува лош сън, да встъпи в контакт с чужденеца-телепат, тогава той би могъл... дявол да го вземе, Сатина!

Сатина.

Напълно е възможно. Може би. Разбира се, той трябва най-напред да се убеди, че това няма да навреди на Сатина. Тя и без това си има достатъчно мъка. Но нали тя ще бъде само посредник, той ще ѝ даде силата си, мозъкът ѝ ще е под защита и в същото време ще помогне да се установи контакт. Това може и да свърши работа. Може.

Без много да му мисли, Мукхерджи се запъти в стаята на Сатина. Седна на фотьойла до кревата и взе ръката ѝ.

— Сатина?

— Нима е вече сутрин, докторе?

— Не още, Сатина, но при нас в болницата днес се случват странни неща, а ти би могла да ми помогнеш да се ориентирам. Разбира се, можеш да откажеш, но искам да ти кажа, че със съгласието си ще помогнеш не само на нас, но и на самата себе си. Изслушай ме внимателно и после ще кажеш съгласна ли си или не...

Помогни ми, Господи, помисли си Мукхерджи.

16.

Самотен, печален и опустошен, Взиир вече няколко часа не предприемаше даже опити да встъпи в контакт. Каква беше ползата от това? Колкото и пъти да се беше опитвал, резултатът винаги беше един и същ: самият той стигаше до изтощение и явно дразнеше хуманоидите.

Тукашното светило скоро трябва да изгрее. Взиир имаше намерение да се измъкне от сградата веднага щом потоците слънчева радиация рукнат към земята и да свали всичките си защитни обвивки. Това ще бъде една много бърза смърт, с която ще свършат и всичките му страдания. А мечтите за връщане на родната планета са безплодни и нереални, по-добре съвсем да ги изхвърли от съзнанието си. Сега трябва да се подготви за...

Какво е това?

Някой го вика. Ясен и дружелюбен е този зов:

— Ела при мен. Разкажи ми всичко. С какво мога да ти помогна?

Взиир беше обхванат от такова вълнение, че няколко пъти преминаваше от инфрачервената в ултравиолетовата част на спектъра, излъчвайки потоци енергия. Накрая той се справи със себе си и определи посоката, откъдето идваше този зов. Беше съвсем наблизо — в края на коридора, където се намираше Взиир.

— Ела при мен.

Да, да. Като извади докрай мисловните пипалца, Взиир се устреми към този зов.

17.

Мукхерджи, включил се към мозъка на спящата Сатина, почувства приближаването на нещо мощно и ужасно, усети несравнимото проникване на един мозък в друг. След това в съзнанието на Сатина, което стана приемник на чужди мисли, започнаха да възникват картини: стена с височина на Еверест — Сатина се катери по тази стена, задъхвайки се и чупейки нокти; долу, в кълбата отровна мъгла, възникваха ужасни чудовища с дълги крайници, увенчани с ужасни на вид игли-нокти. Те чакаха кога Сатина ще падне от стената. Стената растеше все по-нависоко. На Сатина не ѝ стига въздух, невидима ръка я стиска за сърцето, готово да се пръсне от страх...

— Не се страхувай, Сатина, нищо такова не съществува в действителност. Това са само илюзии.

— Да, да. Аз вече разбрах. Но все пак ми е страшно.

Цялото ѝ тяло се тресеше от неудържимо потръпване. Очните ябълки трескаво се въртяха под плътно стиснатите клепачи. Колко ли дълго ще може да понесе този нарастващ кошмар?

— Нека тези видения да влязат в моя мозък, Сатина!

Сатина не разбираше какво иска той. Е, да, Мукхерджи и без нея знаеше как да направи това. Сега, когато решителният момент е толкова близко, той изведнъж почувства прилив на сили, независимо от това че беше смъртно уморен. Мисловната енергия на Мукхерджи решително проникна в мозъка на Сатина и измете оттам като паяжина всички чужди кошмари. Той и Сатина заедно ще могат да устоят. Сега мозъкът на Питър Мукхерджи носеше основното натоварване от контакта, сега те ще могат да се посмеят над халюцинациите и даже да се чудят на реалността им и богатите им багри.

През мозъка на Сатина и през всички ужасни видения, Мукхерджи изпрати силен импулс:

— Ти не можеш ли да махнеш тези видения?

— Не — отговори нещо право в мозъка на Питър. — Те са родени от вашето съзнание, а не от моето. Аз давам само импулса, а вашето съзнание регенерира видението само.

— Добре. Кой си ти и какво правиш тук?

— Аз съм Взиир.

— Кой? Кой?

— Така се наричат индивидите на планетата, откъдето ме докара вашият кораб. Случайно, заедно със стоката.

Мукхерджи почувства рязък прилив, последвал тези безплътни думи, прилив, изпълнен с мъка и самота.

— Аз искам само едно — да се върна на своята планета. Не исках да идвам на земята! Това стана съвсем случайно.

И това е онова същество, което вдигна толкова шум? Това е нашето чудовище-чужденец от далечните звезди, донесло на Земята кошмари и смърт?

— Защо създаваш халюцинации в мозъка на хората?

— Това не влизаше в намеренията ми. Аз просто се опитвах да вляза в мисловен контакт. Но в системата на мислене на хуманоидите вероятно има някакъв дефект. Не зная. Не зная. Толкова съм уморен. Можеш ли да ми помогнеш?

— Ние, разбира се, ще те изпратим вкъщи — обеща Мукхерджи. — Обясни ми как да те намерим! Покажи ми се! Аз ще уведомя ръководителите на Космодрума и те с първия кораб ще те изпратят на твоята планета.

Секундно объркване. Тишина. Контактът, изглежда, се прекъсна.

— Какво стана? Къде си? — мислено викаше Мукхерджи.

— Мога ли да ти се доверя? Ти можеш да искаш да ме видиш, за да ме унищожиш. И ако ти се доверя, то...

Мукхерджи гневно прехапа устни. Той беше на края на силите си и поддържаше контакта с огромни усилия. Ситуацията изискваше отчаяни и решителни мерки.

— Слушай, Взиир. Аз съм на края на силите си. Не мога повече да поддържам контакт. Това момиче, през мозъка на което разговарям с теб, също е безкрайно уморено. Аз ще ти открия мозъка си, влез в него... А след това решавай какво ще правиш. Повтарям, аз ще ти помогна да се добереш до своята планета, ако ми се довериш.

Той свали всички защитни екрани. Мозъкът му беше оголен.

Взиир се устреми в неговия мозък.

18.

Някой го разтърси за рамото. Мукхерджи бавно започна да идва на себе си. Над него стоеше Ли Накадаи. Като се огледа, разбра, че се намира в стаята на Сатина. През прозореца проникваше сивата светлина на ранното утро. Значи е бил в безсъзнание буквално за няколко минути. Главата му кънтеше като камбана при тревога.

— Ние отдавна следим за теб, Пит.

— Вече всичко е наред — едва размърда език Мукхерджи. — Вече всичко е нормално.

Мукхерджи закима с глава, всичко си спомни. Къде е той? А... ето. До кревата на Сатина лежеше странно същество с размер на жаба, но тялото на това същество нямаше постоянна форма и цвят — то се променяше през цялото време.

— Това е Взиир — каза Мукхерджи на своя състудент, като кимна към чуждопланетното същество. — Това е същият чужденец, който генерира кошмари, ние със Сатина се сприятелихме с него. Уговорихме го да ни се покаже в нормалния видим спектър. Чуй ме, Ли, той се чувства много зле при нас. Не би ли могъл да се свържеш бързо с началството си и да обясниш, че тук при нас случайно се е оказало едно същество от друга планета, от звездата Нортонна и че ще трябва да го върнем колкото се може по-бързо, и че...

— Вие ли сте доктор Мукхерджи?

— Да, това съм аз. Аз, разбира се, трябваше да се представя сега, когато... ти се събуди???

— Сега е вече сутрин, нали? — каза усмихнатата девойката, като сядаше в кревата. — Неизвестно защо си представях, че вие сте значително по-възрастен и много по-солиден. Много ми харесва такъв цвят на кожата.

— Ти се събуди?

— Аз видях един много страшен сън. Или по-добре да кажа, че ми се присъни странен и страшен сън. Но после, когато този сън

отмина, ми стана толкова леко. Изведнъж ми се стори, че ако продължавам още да спя, ще пропусна маса интересни неща.

Мукхерджи изведнъж осъзна, че му треперят коленете.

— Шокова терапия — промърмори той. — Слушай, Сатина, ние с теб трябва да обсъдим заедно толкова много неща, но по-късно. Съгласна ли си? По-късно. А сега аз трябва да отида при главния лекар — доктор Бейли. След това ще поспя малко и ще дойда при теб. Към шест вечерта. Съгласна ли си?

— Да, разбира се — усмихна се Сатина. — Щом е нужно, вървете! Аз сега съм много добре. Вие имате много уморен вид.

Като целуна по бузата оздравялата си пациентка, Мукхерджи стремително излезе от стаята, увеличайки след себе си и Накадаи. Като излезе в коридора, Мукхерджи хвана приятеля си за лакътя.

— Ли, откарай Взиир в твоето Карантинно и го настани в най-удобната за него атмосфера. Обясни на Космодрума как стоят нещата. Трябва да го изпратим у дома. Сега вече можеш да пуснеш астронавтите. Ще изтичам набързо при Бейли, докато самият аз не съм паднал на земята.

— Разбира се, ти имаш нужда от почивка, Пит. А за Взиир не се тревожи, ще направя всичко необходимо.

Мукхерджи се отправи към кабинета на главния лекар, като по пътя си спомняше радостната усмивка на Сатина, чувството на надежда и облекчение, което се излъчваше от Взиир, лошите сънища на много хора, които вече няма да се повторят.

— Приятни сънища! — извика след него Накадаи и му махна с ръка.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.